

el garrrofi

Butlletí d'informació municipal. Abril de 2002. Any 11. Número 3.

Sant Jordi 2002

SUMARI

- 3** Les Caramelles.
- 7** Entitats: Cooperació i Solidaritat d'Avinyó i Germandat de Sant Joan.
- 8** Cultura: el llibre i la rosa.
- 9** XI Setmana Cultural de l'escola Barnola.
- 10** Doctor Manuel Llanas.
- 12** L'accessibilitat: cosa de tots.
- 14** Personatges: Grup Escènic
- 15** L'Ajuntament informa.
- 25** El grup IDEA diu...
- 26** Activitats.
- 29** Entrevista: Lluís Vall.
- 31** Opinió.
- 35** Passatemps.

EDITORIAL

Comença la primavera. Iniciem una nova estació i, després de la neu que va cobrir quinze dies els camps i va protagonitzar la darrera edició de **eL garRofí**, ara la terra reneix i és el moment que surti un nou número. Un número en el qual fem memòria d'alguns personatges vinculats al poble que en els últims mesos ens han deixat i volem deixar constància de la seva trajectòria. Amb la primera lluna nova de primavera arriba la Pasqua i, amb ella, les caramelles, a les quals hem dedicat un reportatge de la seva història al nostre poble. També, coincidint amb l'arribada de la primavera, han florit les col·laboracions a **eL garRofí**, que n'enriqueixen el contingut.

A les portes de Sant Jordi es fomenta la lectura. Lligat a la tradició de regalar la rosa i el llibre, per aquestes dates la venda i la promoció de llibres es multiplica. No hem d'oblidar que el plaer de la lectura hauria de practicar-se tot l'any per iniciativa pròpia i no veure'ns obligats ni arrossegats per la moda del Dia del Llibre. En aquesta edició d'**eL garRofí** també us volem fer les nostres recomanacions a través de la Biblioteca, on tot l'any podeu practicar la lectura de tot tipus de llibres, relacionats amb la comarca o d'àmbit general. Bon Sant Jordi!

L'equip de redacció

eL garRofí, butlletí d'informació municipal d'Avinyó

Edita: Ajuntament d'Avinyó

Redacció, disseny i maquetació: Queralt Armenteros, Queralt Casals, David Clusellas, Núria Morera i Eugeni Vila

Fotografia: Eugeni Vila, Núria Morera, escola Barnola, Jordi Vilar, Joan Illa, Josep Vilarasau, Miquel Monrós, Josefina Pont, Pere Herms i Ajuntament d'Avinyó.

Col·laboració: Jordi Vilar, Dolors Arnaus, Joan Illa, Josefina Pont.

Correcció: Anna Planas

Caramelles, cançons d'ahir i d'avui

Avinyó manté viva la tradició de cantar per Pasqua

Amb l'arribada de la primavera, arriben les festes de Setmana Santa, que culminen al dia de Pasqua amb les tradicionals caramelles. Avinyó segueix, des de fa temps, fidel a aquesta tradició. Des de principis de segle fins als nostres dies, han anat evolucionant a remolc de cada època. Avui, gràcies al record que ens arriba de diferents generacions, en volem fer un petit recordatori, sobretot a través d'allò que ens fa arribar les imatges recopilades.

Els més grans recordaran quan a Avinyó hi havia dues colles de cantaires que, a més, anaven acompanyades d'una orquestra cada una. Eren unes caramelles molt lluïdes i amb un punt de rivalitat. Els dos grups anaven relacionats amb els grups polítics o socials de l'època (com podien ser cafè de baix-cafè de dalt, dretes-esquerres, fabricants-pagesos...). Als primers anys les caramelles eren cantades només per nens, les nenes s'hi van incorporar anys més tard.

En aquella, època els vicaris eren qui assajaven les caramelles (mossèn Josep Riera i, més tard, Pere Casas, Lluís Solernou...).

Fa anys, les cantades es

començaven el dissabte, quan s'anava per les cases de pagès, i s'acabaven el diumenge de Pasqua tot cantant pel poble, com ara.

Caramelles del 1969

També durant uns anys eren els diferents carrers qui feien diferents colles. Així, hi havia els cantaires del Raval, de la plaça...

Més endavant, quan els vicaris ja no hi eren, va ser l'Abrigall i el Moviment Júnior qui es va fer càrrec de les caramelles, que eren assajades per Josep Vall i, en alguna ocasió, per Remei Arnaus.

A partir de l'any 1978 i de manera ininterrompuda fins a l'actualitat, són els Cantaires d'Avinyó qui es fan càrrec, any rera any, de l'organització de les caramelles d'Avinyó. Són unes caramelles obertes a tothom i són molts els avinyonencs que, un any o un altre,

Els caramellaires davant el monument, a la plaça Major, els anys 50

durant la seva infància o joventut, han anat a cantar caramelles. Durant l'última època (anys 80, 90 i actualment), han assajat les caramelles: Josep Vall, Dolors Arnaus, Jordi Vilar i Montserrat Perarnau.

Alguns anys, els caramellaires d'Avinyó també havien participat a la trobada de caramelles de Casserres.

En l'època més recent, sota la batuta dels cantaires d'Avinyó, cada diumenge de Pasqua se surt a cantar de bon matí fins a l'hora de dinar. Es fan dos grups, els grans i els més petits, que també acostumen a fer alguns balls. Els més populars són el ball de les cintes, el de cascavells i el de bastons, entre altres. Quant a les

cançons, cada any s'ofereix un repertori variat: des de les tonades tradicionals fins a les sardanes, tot passant per les havaneres.

Un altre element associat, des de fa molts anys, a les caramelles d'Avinyó és la tradicional ballesta, amb la qual es reparteix una felicitació i un brot de romaní pels balcons i finestres dels avinyonencs que surten a escoltar les cantades. També és tradició anar acompanyats d'un carro o una carrossa. Si als anys 40 s'anava amb el burro del senyor Tort i el carro del *music*, més endavant, als anys 80, va ser la mula i el carro del Pere Macià, el *Muntada*, qui acompanyava fidelment els cantaires. Als últims anys, el carro s'ha substituït per una carrossa on van els músics que acompanyen als cantaires. Durant els tres últims anys, a més dels músics del poble, també en vénen de fora. Tots plegats mantenen viva la tradició de les caramelles.

Grup de caramellaires davant de Cal Sastre, els anys 60

Àlbum de caramelles

Pasqua 2002

Colònies dels nens i nenes sahrauís a Catalunya

El passat diumenge dia 27 de gener, Cooperació i Solidaritat d'Avinyó va organitzar una xerrada informativa al Centre Cívic sobre les colònies d'estiu que els nens i nenes sahrauís passaran un any més a Catalunya. Ens van visitar diversos membres de la Comissió d'Ajut al Poble Sahrauí de Sallent, que ens van informar de la possibilitat que alguns nens i nenes sahrauís siguin acollits per famílies d'Avinyó durant els mesos de juliol i agost d'aquest any.

Els nens i nenes sahrauís viuen amb les seves famílies al desert d'Algèria, concretament a la *hamada* («lloc on no hi ha res» en àrab) de Tinduf, en uns campaments que van ser habilitats després de la invasió per part del Marroc del Sàhara Occidental i que són sostinguts per l'ajut humanitari internacional.

En aquests campaments hi conviuen uns 170.000 refugiats sahrauís, la majoria dones, infants i vells. Les condicions ambientals del desert són extremes (a l'estiu les temperatures arriben als 50 °C), el territori és àrid i hi ha una manca important d'aliments, serveis sanitaris, electricitat i comunicacions. Tot i les grans

dificultats, els nens i nenes poden anar a escola, on aprenen el seu idioma (àrab) i, amb més dificultat, el castellà com a segona llengua (ja que el Sàhara Occidental havia estat una colònia espanyola fins l'any 1975).

En la seva estada a Catalunya, els nens i nenes podran passar revisions mèdiques generals, de les dents i de la vista gràcies a una targeta sanitària de la Generalitat. L'expedició arribarà a principi de juliol a l'aeroport d'El Prat amb l'acompanyament de diversos monitors. El bitllet d'avió costa 420 euro (70.000 ptes.) per nen/a i s'intentarà aconseguir el finançament per a la gent interessada.

Tota família que pugui estar interessada en la possibilitat d'acollir un nen o nena el proper estiu (juliol i agost) que es posi en contacte amb qualsevol dels membres de COOPERACIÓ I SOLIDARITAT. Hi ha temps fins el mes de juny.

Andreu Craviotto
Cooperació i Solidaritat
d'Avinyó

Germandat de Sant Joan d'Avinyó

El diumenge 3 de març va tenir lloc la reunió anual de socis de la Germandat de Sant Joan d'Avinyó, que va aplegar uns 30 assistents. Es va presentar l'estat de comptes als socis i es va acordar:

1. Davant el risc de picaresca, es va considerar necessari augmentar l'import de la quota a partir de 60 anys, i va quedar així:

de 60 a 70 anys.....90.000 ptes. (540,91 €)

de 70 a 80 anys.....100.000 ptes. (601,01 €)

a partir de 80 anys.....110.000 ptes. (661,11 €)

2. S'estableix un pla de carències per als socis que entren nous.

L'import de les quotes passa a 200 ptes. (1,20 €)

S'acorda notificar a les famílies que no cotitzen a la Germandat els dos membres de la parella que, en cas de defunció, la Germandat només es farà càrrec de la defunció de soci i del 50 % corresponent dels fills que pugui tenir menors de 16 anys.

La junta

... i el llibre.

Abans de fer el recorregut de St. Jordi per totes les parades que trobem pel camí, us faré quatre pinzellades de les obres que podreu remenar i triar en les atapeïdes parades de vells llibreters. No són més que idees i pensaments que en la diada de la nostra terra cal viure'ls i llegir-los...

Potser, un dia a l'any, és bo escollir una bona obra de poesia, on els seus versos ens poden concentrar a una realitat propera amb poemes de Susanna Rafart, *Pou de glaç*, Premi Carles Riba de Poesia 2001, o amb sons de Jordi Pàmies, *Narcís i l'altre*, Premi Miquel de Palol. Però per què no... llegir la vella conversa de dos campanars que Mossèn Cinto ens deixà per sempre en fulls que groguegen...(1)

«- Caurem plegats - lo de Cuixà contesta. -

jo altre cloquer tenia al meu costat;
rival dels puigs, alçava l'ampla testa,
i amb sa sonora veu, dolça o feresta,
estrafeia el clarí o la tempestat.

Com jo, tenia nou-cents anys de vida,
mes, nou Matusalem, també morí;
com Goliat al rebre la ferida,
caigué tot llarg, i ara a son llit me crida
son insepult cadavre gegantí.»

[fragment]

Jacint Verdaguer

«Los dos campanars». *Canigó*

La pila de llibres més alta i més repetida serà l'obra *No miris enrere*, de David Castillo, guardonada amb el Premi Sant Jordi de novel·la 2001, i altres com *La ciutat del fum*, de Vicenç Villatoro, qui amb el Premi Prudenci Bertrana ens endinsa en una història policíaca en què dos personatges desapareguts retornen el mateix dia a la vida d'una terrassenca, novel·la que fa reflexionar al lector sobre com el passat pot tornar-se a imposar a la vida actual.

Algunes obres classificades a l'apartat de novetats també ens porten als dies passats, a través d'una autora que ens narra la vida dels seus avis, tal i com li han explicada, amb les seves alegries i les seves penes, els seus afanys a l'hora de treballar i a l'hora de viure... és una biografia titulada *Ballar pel ball que toquen*, de Carme Badia i Puig. I l'última obra de Teresa Pàmies (2), qui ha publicat *L'aventura d'envellir*, en què desmarca les idees de la vellesa i en fa un assaig dels falsos prejudicis amb què es tracta la gent gran.

A mig passejar de tanta lletra, i abans que toquin les dotze i la llibreria quedi plena a vessar, faré una ràpida ullada a les obres apreciades pels lectors historiadors

i estudiosos que sempre recerquen aquell llibre que parla de nosaltres, del nostre món i de les nostres arrels.

Maquis y Pirineos. La gran invasión 1944-1945. (Milenio, 2001). Obra de l'autor sallentí Ferran Sánchez Agustí, que aprofundeix en la història de Catalunya descrivint fets reals, documentació inèdita i personatges llegendaris d'aquesta època.

Vinya, fil·loxera i demografia a la Catalunya Central, per Llorenç Ferrer i Alòs. (Centre d'Estudis del Bages, 1992). Tema vinícola d'interès tant per a curiosos com per a lectors interessats en obres locals.

Llegendes i contalles del Bages: la memòria mítica dels nostres avis. (Angle Editorial, 1996). Recull de rondalles fet per més d'un miler d'alumnes de les escoles del Bages, entre les quals hi ha CEIP Barnola, amb les llegendes de La Creu de Quera i Salt d'Euga d'Avinyó.

Aproximació als pous de glaç i de neu de Catalunya, de Gener Aymamí. Col·lecció «Arxiu Bibliogràfic Excursionista» (Unió Excursionista de Catalunya, 2000). Es recullen nombrosos exemplars d'antics pous de gel, que són llocs

on s'emmagatzemava aigües gelades de basses i rierols i neu per a la seva distribució fins a final del segle XIX.

A cada casa hi ha un lector d'afinitats infantils o juvenils que ens fa aturar davant la llibreria de contes més vistosos i alegres. Per tal de regalar una aventura i un món imaginari us proposo que repassem qualsevol obra fantàstica d'en *Harry Potter*, el mag, o bé que ens endinsem a una nova mitologia de J.R.R. Tolkien, amb *El Senyor dels Anells*. Les dues col·leccions han estat les més llegides en l'últim any, i el més important de tot és que són obres que recuperen valors socials i humans que s'havien perdut en moltes novel·les juvenils. A la biblioteca hem tingut uns petits lectors encantats amb contes clàssics, interactius, de moviment, de gran format, minis ... Aquests petits lectors també han escollit, un darrere l'altre, els contes més llegits:

Les set cabretes: els contes fantàstics de les Tres Bessones, de Roser Capdevila.

Estimo el meu conill i La Maisy i els seus amics, de Lucy Cousins.
Ni pensar-ho, Mico!, de Fiona Conboy.

El cotxe de bombers, de Ken Wilson-Max.

Ha estat el petit monstre, de Hellen Cooper.

I molts d'altres que podeu descobrir vosaltres!

I ara! Estan a punt de tancar i encara falta fer caixa! Carregats de lletres i de dibuixos podem dir que aquesta diada serà ben lluïda de grans escriptors i de grans obres, que tot passejant han passat per davant nostre un miler d'històries, un miler de contes i un miler de somnis! És bo, però, perdre tantes hores com tinguem en una visita detallada al món de la lectura.

i la rosa...

Rosa La rosa et sóc pregant
Pètal que es morí tremolant
El bes donant sempre cremant
- i un altre pètal esperant
...

Joan Salvat-Papasseit. El Poema de la rosa als llavis

1 Any 2002. Centenari de la mort de Jacint Verdaguer.

2 Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Fina Sala Molas
Bibliotecària

XI Setmana Cultural de l'escola Barnola

L'escola Barnola va celebrar la XI Setmana Cultural del 4 al 8 de març del 2002 amb tot un seguit d'activitats com a cloenda als treballs d'investigació realitzats pels alumnes, amb el lema «L'Europa de l'euro».

Aquest any, tenint en compte la imminent implantació del nou sistema monetari europeu, l'equip docent de l'escola Barnola va decidir centrar el tema transversal del curs 2001-2002 en «L'Europa de l'euro».

A partir d'aquest tema, cada grup-classe va escollir un país de la comunitat europea per a treballar-lo en profunditat, elaborant un dossier en el qual es recollia la situació i característiques geogràfiques del país, la seva bandera, la història i el tipus de govern, l'idioma i els trets culturals de la seva gent, etc. Del 4 al 8 de març es va dur a terme la Setmana Cultural, durant la qual van realitzar xerrades amb persones d'altres nacionalitats, degustació de productes típics, audicions dels diferents himnes nacionals, recorreguts turístics virtuals pels països de l'euro, jocs amb el mapa gegant, exposició de dossiers, representacions de cada classe i, per a finalitzar, es va fer una ballada de dances d'Europa al pati de l'escola.

Dr. Manuel Llanas de Piniés (1919-2002)

El passat 20 de gener va morir a Barcelona el doctor Llanas, que va ser metge d'Avinyó durant el període 1947-1956. Després va ser metge a Puig-reig i a Barcelona. Era casat amb Rosa Maria Pont, filla d'Avinyó. A més de la seva activitat mèdica també es va integrar molt a la població i és recordat encara per molta gent.

Com a mostra us recordem el text que Marc Herms va publicar a la revista *Avinyó* el mes d'abril de l'any 1970.

La Burra

La *Burra* era el nom d'un cotxe per nosaltres batejat, encara que sense aigües baptismals, molt abans que es coneguessin els *Seats* i *Biscuters*.

Dels de la penya, sols el meu germà Josep tenia cotxe. Una *Rubia* molt bonica ella i ben pintada, però ja d'edat tan avançada que gairebé no podia dir fava. Ja hi cabíem tots, ja. Però ell no ens convidava mai per por de no arribar al lloc desitjat... i nosaltres tampoc no li ho demanàvem mai per por d'haver d'empènyer.

Un dia, un de la colla va tenir la fatal ocurrència de dir que el taxi que sovint llogàvem ens costava molts diners i que en sortiríem beneficiats si compràvem un cotxe, encara que fos de segona, tercera o desena mà. Els altres, com sempre, contestàrem: «Mentre sigui baratet... ja el podem comprar». I tal dit tal fet.

El doctor Llanas a Santa Eugènia

DE COMPRES

Un capvespre d'hivern, quan amb el doctor Llanas i en Teodor arribàvem a una casa de compravenda de Barcelona, feia estona que ens esperaven en Josep, acompanyat d'Antoni Coll (Nuadora). Tantots arribar, ens digueren que n'hi havia un que era el que precisament «el que necessitàvem». Veritablement la *fatxa* seva, era d'aquells de pel·lícula americana de gàngsters de Chicago. De cavalls en tenia força. En Teodor deia i repetia: «És molt ferm, eh? Però em sembla que la benzina se la f... a galet!». Després de molt mirar i regatejar, s'arrodoní el tracte. Un dels venedors, per a demostrar-nos la seva velocitat, es brindà a portar-nos fins

a Manresa. Ho acceptàrem tot seguit, perquè allà en Josep hi havia deixat la seva *Rubia*.

BARCELONA - MANRESA

Valgui com a introducció del que ara intentaré explicar, que pot semblar exagerat: els protagonistes d'aquesta anècdota poden confirmar que abans he pecat per defecte que no pas d'excés i que deixo unes quantes peripècies al bolígraf,

per problemes d'espai i de memòria. Sortíem prop de les onze del vespre i ... *a tota pastilla*... -no hi havia les cues d'ara. Ja amb la carretera fosca, en Coll mirant enrere, esverat, cridà: «Nois, nois: mireu, mireu quina cosa que ens segueix!». Tenia raó: quina *cosa* tan estranya! A pocs metres del cotxe ens seguia ran de terra una *cosa* que no distingíem pas què era, però que es feia veure molt bé, ja que expel·lia xispes per tots cantons. Ràpidament baixàrem i comprovàrem que... Sabeu què era? La bateria del cotxe! El doctor preguntà al venedor si aquell cotxe tenia per costum anar perdent peces pel camí. L'altre assegurà que allò no tenia la més petita importància, *i amb menys que canta*

un gall, amb fustes i filferros (no sé d'on va sortir), la tingué col·locada entremig de les seves cames i... endavant, que aquí no ha passat res. Com que li anàvem tocant l'amor propi, portàvem una velocitat que feia algunes vegades posar-nos els cabells de punta. Principalment a les curves, els pneumàtics, ja molt gastats, xisclaven de valent. En els encreuaments, un li deia: «A la dreta». Un altre: «No! A l'esquerra». Més d'una vegada eren sols dues rodes que tocaven a terra. Podeu creure que si algú ens hagués vist, tombant-nos ara a una banda ara a l'altra, ens podria confondre molt bé amb el cotxe de «Eliot Ness y sus muchachos».

Fins a Manresa, per molt ràpids que anéssim, reconeixem que no vàrem batre cap rècord. El rècord que tenim d'aquella nit -si ningú no ens demostra el contrari- fou de Manresa - Avinyó. MANRESA-PONT DE CABRIANES

A mitja nit devia ser la sortida. La *Burra* davant i amb el nervi -que es diu ara. El doctor de xofer i en Teodor i jo d'ajudants. Tot esbufegant ens seguia la *Rubia* amb en Josep i en Coll. Després férem alguns canvis...

Fins al Pont de Cabrianes va anar tot bé. Allà començaren les desventures. La *Burra* es devia cansar i va dir prou. El perquè ningú no ho endevinava i

Manuel Llanas i un dels seus fills

això que tothom hi deia la seva. Al cap de poc d'estar parats, ens adonàrem que, a més de la boira que hi havia, també feia molt de fred, però les ganes de riure les manteníem i ens ho passàvem d'allò més bé. Després de remenar molt i en va, amb en Teodor despertàrem els veïns d'una casa del poble. Devia ser la una de la nit. No els va fer gens de gràcia, no, però a la fi ens deixaren unes cordes. Encara no les teníem col·locades quan la *Burra* s'engega de cop i volta, ningú no sap tampoc per què. (Tots reien).

En Llanas i en Teodor s'hi ficaren tan de pressa per a marxar, abans que no es parés altra vegada, que no em donaren temps ni de ficar-m'hi.

.../...

FONT DE L'ABADAL-AVINYÓ

Era tanta la fosca que feia que en Coll, amb una porta mig oberta per mirar la cuneta, anava dirigint en Josep. (Ara no sols havíem acabat les ganes de riure: ningú deia ni piu). Sols se sentia la veu cansada d'en Coll: «Una mica a la dreta... compte!... A l'esquerra, Josep...!» Érem ja a la darrera pujada, quan tot d'una... CATACRUC! Un dels guarda-rodes del trencant de la Font del Tomàs espetegà molt fort

contra la porta que manteníem oberta. Ningú no es va fer mal, però, com que els nervis estaven desfets, l'espant fou grandios. La pobra porta, esclafada i mig penjada! A quatre passes de casa! La *Rubia* també es va espantar i parà: ningú no tenia ganes de més aventures i vàrem optar per empènyer fins a casa. Llavors sentírem la sirena de can Mateu! Tres quarts de vuit del matí!

Manresa - Avinyó: 7 hores i mitja. 3 quilòmetres per hora...Tenim el rècord, o no? I AMB DOS COTXES!

ARRIBADA TRISTA

Mereixíem una altra arribada. Ni autoritats, ni orquestra, ni forces vives... ningú. Ningú a dar-nos la benvinguda. És clar, no els havíem avisat. Sols en passar davant de can *Cantí*, un pagès embolicat amb una manta que només deixava veure-li els ulls volia tant si com no ajudar-nos a empènyer. Creient-se que llavors empeníem la marxa, digué: «NOIS, AIXÒ M'AGRADA, QUE LA GENT ES LLEVI DE MATÍ... DE MATÍ...».

Marc Herms

Manuel Llanas i la seva esposa

L'accessibilitat: cosa de tots

L'any 1984 es va aprovar el Decret 100/1984 de 10 d'abril, sobre supressió de barreres arquitectòniques, per tal de promoure l'accessibilitat en l'urbanisme, les edificacions i el transport. Amb aquest decret, Catalunya es va convertir en la comunitat estatal capdavantera en l'àmbit de la regularització normativa de l'accessibilitat de les persones amb mobilitat reduïda. Ara bé, tot i la llarga tradició normativa, la realitat ens demostra que cal molta més conscienciació entre tota la gent per tal que aquesta normativa s'adapti a la realitat diària.

Dia a dia trobem molts exemples en què la llei existent no es compleix, i el més greu és que molts cops aquest incompliment prové de la mateixa administració, encarregada de promoure i vetllar pel compliment de la normativa. Aquests exemples negatius els trobem per tot arreu i també els trobem a Avinyó, és per aquest motiu que des d'aquest article vull donar una sèrie de raons del perquè cal respectar aquesta normativa,

sobre adaptació de la via pública i les edificacions per tal que siguin accessibles.

En primer lloc ens podem preguntar què vol dir «accessibilitat» i què

permetre l'accés i el seu ús a les persones amb mobilitat reduïda, entenent per persona amb mobilitat reduïda tot aquell que tingui dificultats en els seus desplaçaments, com ara la gent gran, persones amb bastons, gent amb cotxets de nens o bé carrets de compra, disminuïts físics o psíquics, etc. D'aquesta manera, fer que una edificació sigui accessible permet que sigui utilitzada per una més àmplia majoria de gent, la qual cosa implica una millor qualitat de vida per tothom.

En segon lloc s'ha de deixar clar que la supressió de barreres arquitectòniques no perjudica a ningú, ja que si superar un petit obstacle, com potser un graó a l'entrada d'una botiga, no

representa cap problema, encara menys problemàtic serà si aquesta entrada es troba completament arran de carrer i aquesta solució permet entrar al recinte amb més comoditat per part de tothom. O si parlem de la via pública, és més

Cartell editat el 1983

cal perquè un edifici sigui considerat accessible. «L'accessibilitat» seria el grau de mobilitat que permet la via pública o les edificacions. Per tant, dir que la via pública o una edificació és accessible implica que ha de

còmode tenir una vorera amb l'ample adequat que permeti el pas de dues persones de costat que no una vorera estreta que, si es creuen dues persones, una d'elles ha de baixar o que si es porta un parell de bosses, un cotxet de canalla o s'ha d'anar amb bastó també s'ha de passar per la calçada, ja que per la vorera no hi ha prou espai. Per tant, construir seguint aquestes premisses no perjudica a ningú i, al contrari, beneficia la majoria de gent.

Un altre aspecte a tractar seria quan s'ha de suprimir una barrera arquitectònica. Doncs bé, aquí cal diferenciar el que és obra nova d'obra vella. Pel que fa a l'obra nova, avui en dia existeixen les suficients solucions tècniques perquè no haguem de parlar de supressió de barreres i s'ha d'exigir als arquitectes i tècnics que projectin l'obra a realitzar de manera que sigui accessible per a tothom des d'un començament. No fer-ho d'aquesta manera implica haver de buscar una solució extra per suprimir la barrera *a posteriori*, cosa que implica un sobrecost de l'obra, a més d'una discriminació per a totes aquelles persones que no poden utilitzar l'edificació a causa de la barrera arquitectònica.

Pel que fa a l'obra existent, la normativa preveu una supressió progressiva de totes aquelles barreres arquitectòniques que es

troben en l'àmbit de l'edificació pública, amb l'obligatorietat de destinar anualment un capítol dels pressupostos a aquesta finalitat. De totes maneres, cal que aquest capítol pressupostari reverteixi realment en l'adequació de la via pública i edificis de l'administració i no es quedi solament en el paper. En canvi, no preveu cap actuació en l'àmbit privat, i deixa a la consciència dels propietaris la conveniència o no de la supressió de les barreres arquitectòniques que afectin a l'edifici, i és que en aquest àmbit cal un esforç de

«Cal que tots agafem consciència i respectem tots els elements destinats a promoure l'accessibilitat»

conscienciació per part de tots dels avantatges que suposa l'accessibilitat.

Per acabar, he de dir que l'esforç per fer accessible els edificis i la via pública no acaba en l'administració i els propietaris, sinó que cal que tots agafem consciència d'aquest fet i respectem tots els elements destinats a promoure l'accessibilitat, com ara no aparcar davant de rampes d'accés o no deixar elements que impedeixin el pas per la vorera.

Francesc Mollet

En record del Grup Escènic d'Avinyó

Aquest inici d'any han mort Josep Vilarasau i Rosa Teixidor, dues persones que durant molt temps van estar vinculades al teatre avinyonenc. Per aquest motiu en Joan Illa fa memòria del teatre d'aquells anys:

«En acabar la guerra es va muntar al poble el Grup Escènic. Ho van fer Jaume Manubens i la Carme de la farmàcia. En aquell grup ja hi eren el Pepet i la Rosa. Tots dos eren molt bons actors. La Rosa era molt bona actriu i acostumava a agafar els papers importants, el Pepet també tenia moltes taules però li costava més recordar el paper.

En els primers anys 50 el Jaume Manubens va marxar a Oló, i van ser els vicaris els que es van fer càrrec del Grup Escènic. Les representacions es feien sobretot al Cafè de Dalt, alguna vegada al Cafè de Baix i més tard a la Mútua, local que era als baixos de la rectoria. Un local que estava molt bé, fins i tot quan es va fer *La Ventafocs* van ficar una carrossa a l'escenari.

Les obres les triava el director i no les repetíem. En aquella època es feien força obres i també les representàvem als pobles veïns. Les obres les fèiem gairebé totes en català, només una vegada recordo una sarzuela que vam fer

Josep Vilarasau i Rosa Teixidor actuant

cantada mig en castellà mig català. El Pepet, que tenia més edat que nosaltres, feia els papers de gran; la Rosa, de primera actriu. Quan el grup va començar jo era molt jove i em va cridar el Jaume per un petit paper en el Tenorio en que feia de criat de Luis Mejia, amb només una frase. Quan el Marc Herms em deia Gastón, jo havia de respondre Senyor i marxàvem tots dos junts d'escena.

L'any 1954 es va tornar a fer la festa dels avis amb mossèn Carbó dirigint el teatre, jo era a la mili i no vaig poder participar-hi i la foto que publiquem és de *Els cinc fills*, l'obra que vam fer l'any 1955 també per la festa dels avis. Una setmana abans de la festa fèiem l'obra i els diners els destinàvem a l'organització. Llavors no hi havia dinar, però sí que contractaven una

orquestra que feia sardanes. El dia de la festa tornàvem a fer l'obra, els avis i acompanyants entraven gratis i els diners de la resta d'entrades quedaven per al grup.

Una vegada vam anar a fer

la funció a Moirà amb el taxi del Mija en dos vols. Com que jo era al Cafè jugant a cartes, quan va venir el segon vol van pensar que ja havia anat amb el primer. Quan m'adono que són fora, vaig anar a veure el Juanitu de la Granja, perquè m'hi dugués amb la moto. Quan érem a Calders vaig trobar el Pacià, que tornava a buscar-me i vam fer el canvi. Arribem a Moirà al Teatre que ja havien començat, just en el moment d'entrar a escena. Els vaig dir: i si no hagués arribat? Cap problema, hi havia el Jordi que ja hauria fet el paper.

L'última actuació de la Rosa va ser recitant *La Pubilla* en un Premi Avinyó de Cultura i el Pepet fent Els Pastorets abans que l'operessin del coll».

Eugeni Vila

L'AJUNTAMENT INFORMA (gener-març 2002)

Medi Ambient

L'Agència Catalana de l'Aigua (en endavant ACA) ha finalitzat el projecte tècnic que farà possible la portada d'aigua potable a les cases de pagès de la serra del Morisco. En aquests moments està en fase d'exposició pública, per tal que tots els afectats, d'una o altra manera, hi puguin dir la seva. Pel que fa a alguns propietaris, ja han realitzat al·legacions, basades especialment a intentar que el trajecte de la xarxa segueixi els diferents camins, entenent que d'aquesta manera s'afecta menys el medi natural, i alhora es fa més econòmica l'operació.

Efectivament, un projecte que d'entrada passa de 1,2 milions € (200 milions de pessetes) és important. L'ACA finançarà aquesta operació amb un import del 80%, equivalents a 160 milions. El problema ens ve donat per finançar els altres 40. Estem intentant implicar a altres administracions afectades per aquest tema, i que en poden ser beneficiàries, ja que per si mateix l'Ajuntament no pot absorbir aquesta quantitat. Pensem que tant el Departament d'Agricultura com

Vista de les obres de la portada d'aigua

la Direcció General de Patrimoni Natural i el Departament de Governació s'hi han d'implicar, ja sigui per mitjà del Pla Únic d'Obres i Serveis o pels programes comunitaris europeus (FEDER, Fons de Cohesió o qualsevol altre). Aquest projecte té el seu origen en una memòria valorada, redactada pel concessionari de l'explotació d'aigua d'Avinyó, SOREA, l'any 1996, i que tenia un import de 363.180 € (60.428.000 pessetes). La solució tècnica pensada era punxar la canonada d'alta pressió que ve d'Artés a l'alçada del polígon del Soler. Després

s'enfilava de dret cap a cal Morisco, i es procedia a fer la seva distribució. Això significava que s'havien de realitzar diferents bombejaments, ja que hi ha cases a una alçada superior. Els tècnics redactors varen optar per aprofitar la portada d'aigües a Cornet, on des del dipòsit que en aquests moments estan construint es procedirà a bombar l'aigua (4 l/seg.) a un dipòsit, de 297 m³ situat a superior cota, a l'indret del Garroffí, i des d'on es distribuirà per les diferents cases de pagès, començant per la Casanova del Morisco (568 metres), el Morisco,

cal Guardiola (448 metres), la Garriga, la Pineda, la Roca de la Serra, Carboners, la Galdeta, Mas de Sant Pere, cal Sellarés i la Caseta de Sant Martí.

Una vegada resoltes les al·legacions presentades pels propietaris, i solucionat el problema del finançament, esperem que puguin començar les obres i solucionar definitivament el greu problema d'abastament d'aigua a totes aquestes cases.

Paral·lelament, l'ACA ha començat els estudis previs per portar aigua potable a les cases de Santa Eugènia de Relat. Igual que en el cas anterior, es parteix d'una memòria valorada, realitzada sobre plànol, per SOREA, l'any 1998 i amb un cost estimat de 285.553 € (47.511.987 pessetes). Ara, tècnics de l'ACA estudien diferents alternatives, que van des del bombeig, als dipòsits del Serrat Farré, fins a intentar solucionar el problema de subministrament a Sant Feliu Sasserra, i d'aquí subministrar per gravetat totes les cases de pagès d'aquesta zona. Una vegada decidida la proposta escollida, es donarà trasllat a l'empresa pública GISA, que serà qui adjudicarà la redacció del projecte definitiu i l'execució definitiva de l'obra.

Les cases afectades són cal Relat, Sta. Eugènia de Relat, Vilapudua de Dalt, cal Vilanova, les Planes, el Vinyers, les Casetes de Relat,

Vilapudua de Baix, la Xeuxé, Capelles, la Roca de Sant Marçal i la Rovira.

Voldríem aprofitar per demanar a tota la població que es fes un ús racional de l'aigua, i intentar evitar el consum no necessari, de regar fins al funcionament de fonts ornamentals. La situació és preocupant, ja que els pous de captació estan pràcticament exhaurits i el subministrament per part d'Artés no està totalment garantit. Demanem a tothom la màxima col·laboració, tot tractant d'evitar mesures desagradables per a la totalitat de la població.

Un altre tema que voldríem tractar és la clausura de l'abocador de runes, situat al final del carrer Sant Joan. A final de l'any 1999 es va tancar el que hi havia a darrere de les piscines municipals i de les pistes de tennis. Es va parlar amb la família Barnola, que va posar el terreny del capdavall del carrer Sant Joan a disposició del poble per abocar-hi runes, tot intentant pujar el nivell del marge on és situat aquest terreny. Era una sortida provisional, per intentar allargar el pas que significa haver de portar les runes a un centre autoritzat. La situació s'ha allargat fins avui, quan ens hem vist obligats a procedir a la clausura definitiva d'aquest lloc. La raó ha estat de falta d'espai per continuar els abocaments de runes, però a més, ens hem trobat que s'havia convertit en un abocador

de tota mena d'estrís, des de voluminosos (neveres, llits, matalassos ...) fins a pneumàtics i altres restes. A través de la convocatòria de subvencions per a procedir a la clausura d'abocadors, l'equip de govern demanarà una subvenció, que així mateix servirà per regenerar i recuperar l'espai on és situat. Voldríem recordar a tothom que l'Ajuntament disposa d'un servei de recollida domiciliària de tots aquests residus, que per norma es realitza dos cops cada mes, el 2n. dimarts al matí i el 4t. dijous a la tarda i només cal trucar a les oficines de l'Ajuntament, al telèfon 93.838.77.00, sense cap mena de cost econòmic per als usuaris, facilitant el trasllat i garantint la correcta gestió dels residus. A més, es pot estudiar qualsevol altre horari per fer possible aquesta mena de recollida. Volem esmentar el risc de sanció econòmica i, fins i tot, penal que assumeixin els que obvien aquesta norma. Fer-vos saber que hem iniciat les converses que faran possible que Avinyó disposi d'una deixalleria bàsica, que és la pensada per a pobles de 2.000 a 5.000 habitants, i que solucionaran els dipòsits de tota mena de residus domèstics de la població. El dia 4 de març es va publicar la convocatòria de subvencions, i en aquests moments ja s'està realitzant el projecte oportú, que es presentarà a la Junta de Residus el més aviat possible,

que resoldrà la petició, valorada en aproximadament 67.000 € (més de 11.100.000 pessetes). En el proper Garrofi us explicarem més àmpliament aquest assumpte.

Pel que fa a l' Estació Depuradora d'Aigües Residuals d'Avinyó, continuen les proves, i cada dia es veu la millora dels resultats obtinguts. L'aigua abocada és pràcticament neta, i va desapareixent l'escuma que prové, bàsicament, del residu dels detergents domèstics. Ben aviat es procedirà a la seva inauguració per part de l'Hble Sr. Ramon Espadaler, conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya. Per part d'aquest departament s'ha realitzat un tríptic explicant l'abast de l'actuació i els

avantatges que suposarà per als habitants d'Avinyó aquesta posada en servei. Es va demanar la realització d'unes jornades de portes obertes, tant per a la gent adulta com per als escolars, per així tenir l'oportunitat de conèixer de primera mà els racons i processos que es realitzen en aquest indret. En sereu oportunament informats.

Hem rebut un escrit de

queixa presentat per un grup de veïns del carrer Sant Joan d'Horta d'Avinyó, algunes cases de pagès del nostre terme i de Sant Joan d'Oló, així com d'altres persones

afectades per l'estat del camí que pertany al nostre municipi i que enllaça aquests dos nuclis. Els vàrem explicar que els motius que comenten per aquesta actuació (ens diuen que és un camí que enllaça Horta, Santa Maria d'Oló i l'Estany, que hi passa molt trànsit des que es va inaugurar l'eix transversal,...) ja els havíem traslladat al Departament d'Agricultura, Pesca i Alimentació, en la sol·licitud que vàrem fer per demanar subvenció per fer aquesta actuació, via Pla de desenvolupament Rural, i que possiblement serà subvencionat amb 18.000 € (3.000.000 pessetes).

Ens diuen, textualment: «Estant assabentats que anys anteriors hi havia una subvenció per asfaltar el

Estació depuradora d'aigües residuals d'Avinyó

camí i que es va fer un canvi de destí (...), considerem urgent la intervenció com la que era prevista...». Res més lluny de la realitat. En data 1 de juny del 1999 (12 dies

abans de les darreres eleccions municipals), l'anterior alcalde, el Sr. Josep M. Costa i Jiménez, va sol·licitar un ajut per a aquesta actuació al llavors president del Consell Comarcal del Bages, Sr. Jaume Rabeya, que, donat el canvi de govern que hi va haver aleshores, va quedar sense resposta. En data de 20 d'octubre del 2000, per part nostre, vàrem reiterar la demanda a l'actual equip de govern del Consell Comarcal. Ni per part de Presidència, ni per part de la Conselleria de Medi Natural, dirigida pel mateix Sr. Costa, no hi ha hagut cap resposta. O sia, hem de concloure que mai no hi hagut cap subvenció concedida per fer aquesta actuació, ni formalment ni de manera oficiosa.

Dèiem que ara es pot resoldre un ajut per fer una primera fase de 18.000 €. Per tal de continuar la neteja i conservació de les lleres dels nostres rius, hem sol·licitat de nou un ajut a l'ACA, per un import de 42.219.58 €, equivalents a 7.024.747 pessetes per a la realització d'una segona fase a realitzar aquest any. Els punts a actuar són al final del Relat, continuar el

tram final de la riera d'Oló i acabar el tram de la riera Gavarresa que passa pel nostre terme.

Josep Balasch i Tordera

Cultura

Com cada any, el poble d'Avinyó va poder gaudir, per les festes de Nadal, del pessebre al Centre Cívic. Els constructors del pessebre d'anys anteriors enguany van descansar i van deixar pas a un grup de jovent que van posar molt d'interès perquè tot sortís bé. Persones molt joves amb moltes ganes de treballar i amb propostes noves. S'hi van passar moltes hores i van treballar de valent durant molts dies. També cal dir que, al final, algun dels expessebristes els van donar un cop de mà (per allò de matar el cuc...). Els estem molt agraïts a tots, Enric Massip, Marc Girbau, Pau Soler, Carles Carrera i els esperem l'any vinent. Aquest any, les activitats relacionades amb el món pessebrista no es van acabar aquí i se'n va fer un altre a les tines velles, que també va quedar molt bé. El van fer la Caterina (*l'alma mater* del Centre Cívic) i la seva cunyada, la Carmeta.

També es va fer l'exposició com altres anys de diorames, confeccionats per gent del nostre poble, un total de 7 diorames i, com a novetat, enguany se'ls va posar un nom a cada un. Cal dir que tots estaven molt ben fets, amb molts detalls. I, per complementar, es va fer una exposició anomenada «El món de les abelles»: Arnesos, caixes, una

premsa, guants, caretetes i altres. Es va poder fer gràcies a la col·laboració de persones que desinteressadament van cedir aquestes peces per exposar.

El cagatió a la plaça no hi podia faltar, ja que els nens ho esperaven amb molta il·lusió. El tió era tan gros que fins i tot va haver de venir l'Illa amb el *toro* per poder-lo posar dret. Varen ser necessàries diverses visites a l'església per resar perquè el tió cagués, però els nens ho van fer amb molta il·lusió. Donem les gràcies als membres del grup de campaments i a l'animador. A l'església també es va celebrar el típic concert de Nadal, amb nadales que ens va oferir la coral de Castellbell i el Vilar Capella de Música Burés, amb molta assistència, com ja és normal en aquestes diades.

La festa de Cap d'Any infantil enguany es va celebrar al col·legi Barnola. Encara que el temps no hi va acompanyar gaire, hi va haver molta assistència. Va actuar el grup de Parranda, i les seves cançons i jocs van agradar molt als nens. En aquest grup i actuava Clara Gavaldà, del nostre poble.

Els Reis van clausurar les festes de Nadal, potser la celebració més esperada per als nens i per tothom en general. Gràcies a la col·laboració desinteressada d'un grup de persones que treballa molt de temps per poder portar a terme aquesta festa tan senyalada fent les

Cagatió a la plaça

carrosses.

Abans de començar la quaresma arriba com cada any l'anomenat Rei Carnestoltes. Enguany, una mica passat per aigua. Encara que últimament no plou mai, aquest dia van caure quatre gotes justes per fer anar malament la festa. Tot i això, la cercavila de la tarda es va poder fer amb molta participació, ja que la gent d'Avinyó no s'espanta tan fàcilment. El ball de nit es va haver d'ajornar fins al dia 2, de març ja que l'orquestra Girasol aquell dia no podia actuar perquè estava tot molt moll, la qual cosa suposava un perill pels aparells elèctrics. La decoració del marc de la festa va ser molt original, i és que la majoria d'avinyonecs vam fer neteja dels calaixos de l'habitació de roba interiors, i així vam col·laborar amb l'organització facilitant material per a la decoració. Felicitem el grup de Carnestoltes per l'organització de la festa i esperem per a l'any vinent no tenir tants problemes. I és que mai plou al gust de tothom.

Esports

El dia 24 de febrer el Centre Cívic bar va organitzar un ball que va anar a càrrec d' Ernesto Renan. La sala de dalt el bar va quedar petita de tanta gent que hi haviat. Agraïm des d'aquí la col·laboració desinteressada d'aquesta persona. El Centre Excursionista va organitzar un any més la Marxa de Regularitat amb molta participació, tant d'infants com d'adults, d'Avinyó i de fora. Felicitem el centre per la bona organització que va portar a terme, ja que tots sabem que no és gens fàcil quan es mou tanta gent, assistències, controls, etc.

La festa dels gegants va arribar a la seva divuitena trobada. Enguany hi van participar una quinzena de parelles, algunes dels pobles veïns i altres, d'una mica més lluny. Per despertar a tothom es va començar amb una engegada de coets i després el tradicional esmorzar amb allioli del Bussé al pati de les piscines velles. Seguidament, totes les colles van participar a la cercavila que va acabar a la plaça amb una ballada i la rifa d'una panera.

Les pubilles i hereus del nostre poble enguany participaran a l'elecció de la Pubilla i Hereu del Bages 2002 a la població del Pont de Vilomara. L'examen és previst per al dia 6 d'abril, i la proclamació serà l'11 de maig.

Lourdes Ferrer i Soler

La clau per poder gaudir de la majoria d'esports és el pavelló poliesportiu, que ara cada vegada ja el tenim més proper. El dia 9 de març va fer la presentació al Centre Cívic el Sr. Josep M. Roca, qui va elaborar l'avantprojecte i el projecte, el projecte executiu, el Sr. Divins; i l'estudi de Gestió, el Sr. Gelabert.

Per al poble d'Avinyó és de primera necessitat la instal·lació d'un pavelló poliesportiu, un espai cobert on, a més de poder practicar l'esport, també es pugin portar a terme altres activitats socials i culturals, com teatre, concerts, balls, festa dels avis, festa major, activitats escolars, etc.

L'emplaçament d'aquesta obra com tots ja sabeu, és ubicat al carrer Indústria, davant del col·legi Barnola, junt a la piscina i a les pistes de tennis, amb una bona superfície per a aparcaments. Tot això fa que sigui un lloc molt adequat per a la utilització d'aquest pavelló.

L'entrada a nivell comú per als vianants serà pel carrer Indústria, tindrà una cabuda per als espectadors de 204 seients fixos que ocuparan una superfície de 290 m², a més tindrà un vestíbul amb bar, una sala d'actes, serveis per al públic, la pista poliesportiva d'uns 1012 m² de resina, la qual

es protegirà amb batego dependent de l'activitat que es porti a terme a cada moment, amb una cortina al centre de la pista que permetrà la utilització de la pista per a dues activitats al mateix temps, quatre vestidors d'equips, dos vestidors per a àrbitres, un despatx per al coordinador esportiu, farmaciola, sala de musculació, sanitaris de pista i magatzem de material. Tots els espais tenen accés a persones de mobilitat reduïda, s'aprofitarà al màxim la il·luminació natural, s'instal·larà una banda per evitar l'enlluernament, una porta gran a nivell de pista per a l'entrada de material des del carrer, aigua calenta i, si és possible, calefacció. Intentarem buscar una bona gestió per coordinar totes les activitats, horaris, dies per als grups i treure'n el millor rendiment possible.

Lourdes Ferrer i Soler

Presentació del projecte del pavelló

Hisenda

PRESSUPOST MUNICIPAL ANY 2002

DESPESES

Capítols	Denominació	€
1	Despeses de personal	328.579,20
2	Despeses de béns corrents i serveis	441.926,93
3	Despeses financeres	11.863,99
4	Transferències corrents	36.980,29
6	Inversions reals	159.441,29
9	Passius financers	49.626,53
TOTAL		1.028.418,23

INGRESSOS

Capítols	Denominació	€
1	Impostos directes	383.865,62
2	Impostos indirectes	45.383,63
3	Taxes i altres ingressos	151.615,98
4	Transferències corrents	290.791,12
5	Ingressos patrimonials	36.559,56
9	Passius financers	120.202,42
TOTAL		1.028.418,23

Tal com es va informar en el passat Garrofi, per primera vegada s'ha aprovat el pressupost municipal abans de començar l'exercici. En la sessió plenària del 28 de desembre passat es va aprovar el Pressupost per a l'any 2002 i la Plantilla de Personal. Aquest és el primer pressupost en euros i, fora d'aquest canvi de moneda, s'ha seguit la línia d'aquests últims anys, resultant un pressupost d'estalvi, en el sentit que els ingressos corrents són superiors a les despeses corrents, finançant d'aquesta manera part del capítol d'inversions. En la partida d'ingressos, s'ha ajustat a les modificacions de les ordenances fiscals i en l'estat de despeses s'ha

incrementat el capítol de personal en el 2% i el d'obres i serveis el 5%.

Per acabar, només informar que s'ha encarregat la gestió

informatitzada del Padró Municipal d'Habitants a la Diputació de Barcelona.

Genís Borralleras i Coma

Xerrada que es va fer al Centre Cívic per prevenir contra els euros falsificats

Urbanisme

S'ha continuat tirant endavant el projecte de la Plaça. En el passat Garrofi s'informava que s'estava a punt de convocar el concurs. Les obres ja han estat adjudicades i segurament en el moment de rebre aquesta revista ja hauran començat. Es van presentar 3 empreses licitadores: ICMAN, Construccions Ferrer i Vilà Vila. L'obra es va adjudicar a Vilà Vila, de Sant Joan de Vilatorrada, per l'import de 468.630 € (77,9 milions de pessetes) ja que va ser l'única empresa que va presentar baixa respecte de l'import del projecte (encara que aquesta va ser mínima) i es va comprometre a agafar personal del municipi augmentant també el període de garantia i reduint el termini d'execució de l'obra. Seguint amb el tema de la Plaça, el 14 de febrer es va aprovar el modificat del projecte inicial

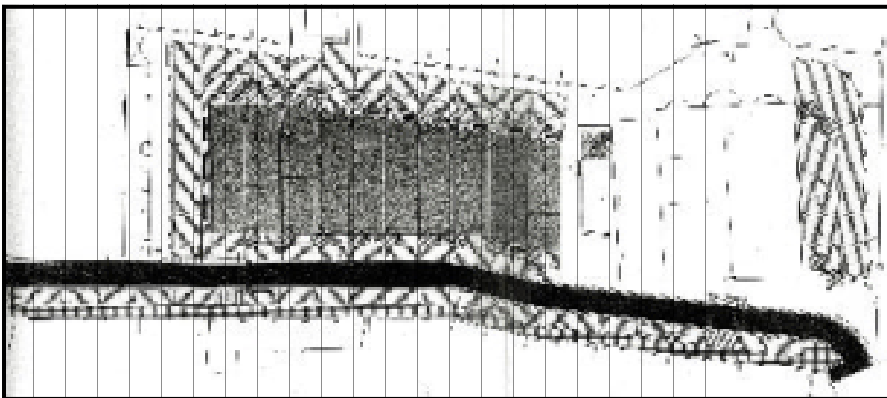

Obres a Horta d'Avinyó

recollint suggerències dels veïns, tal com ja es va informar en l'últim Garrofi. En aquests moments estem contactant amb diferents empreses del sector per soterrar els contenidors de la Plaça aprofitant les obres. Les previsions són que per la Festa Major tinguem plaça

nova. Mentrestant, tots haurem de tenir una mica de paciència i superar l'enrenou que suposarà tenir de *panxa enlaire* el centre neuràlgic del poble.

Una vegada la Plaça estigui acabada s'haurà d'arranjar la pujada del Dr. Flemming, actualment en molt mal estat. És per això que s'ha demanat a Urbanisme una modificació de les Normes Subsidiàries que afecten a aquest carrer, ja que aquestes obligaven a una reculada de 3 metres (edificar a aquesta distància respecte de la vorera) per la banda dreta baixant a partir de mitja baixada, donant-se el fet que les construccions ja consolidades estan edificades fins a la vorera. Aquesta modificació

Plànol de la remodelació de la plaça Major

ja ha estat informada favorablement per Urbanisme.

També es va demanar la modificació de la qualificació urbanística del solar de les piscines velles al carrer Major, per passar d'Equipaments a edificació entre mitgeres, perquè pugui ser possible la construcció dels habitatges de promoció pública. Algunes de les raons principals que argumentaren aquesta modificació són:

1.- Avinyó té manca de sòl per a la promoció pública d'habitatge.

2.- És necessari arrelar la població al centre del nucli urbà, i especialment al Passeig, ja que una banda d'aquest encara presenta moltes parcel·les per edificar. Cal donar-li vida.

3.- L'Ajuntament disposa d'altres terrenys que poden ser qualificats d'Equipament com a compensació. En aquest últim punt es va proposar ampliar la superfície classificada com Equipament al costat del cementiri.

Les obres del C/ de Dalt d'Horta d'Avinyó ja estan pràcticament acabades. Recordem aquí que el projecte va ser adjudicat a l'empresa SELLAFOR SA per un import de 9.946.218 pessetes i que aquesta obra té una subvenció de la Generalitat de Catalunya (PUOSC) de 5.500.000 pessetes. Del capítol de polígons Industrials només dir que ja s'ha asfaltat completament el polígon del

Ponsic i s'hi ha posat l'enllumenat. Ara només falta la capa final d'asfalt i les voreres, amb la qual cosa quedarà completament acabat. El polígon del Soler serà una realitat ja que les gestions fetes per aquest equip de govern han culminat amb la compra d'aquest terreny per l'INCASOL (Institut Català del Sòl), òrgan que depèn de la Generalitat de Catalunya i que la previsió és de començar les obres d'urbanització a principi de l'any vinent.

D'altra banda, també l'INCASOL ha comprat els terrenys de La Coma (els camps situats sota la

cruïlla de Sta. M. d'Oió). En aquests moments aquest organisme està fent l'estudi per presentar-lo a l'Ajuntament. Cal dir que aquesta provisió de sòl està pensada en el llarg termini, i pensem que serà la solució perquè en un futur Avinyó pugui disposar de terrenys urbans evitant l'especulació del sòl, ja que estarà en mans d'un organisme públic.

Genís Borralleras i Coma

Terrenys de La Coma comprats per l'INCASOL

Sanitat i Benestar Social

El dia 16 de febrer vam inaugurar el nou consultori mèdic d'Avinyó. A l'acte va assistir-hi el conseller de Sanitat, Hble. Eduard Rius, el diputat del Parlament de Catalunya Francesc Iglesias, diferents autoritats sanitàries de l'àmbit català i comarcal i alcaldes de poblacions veïnes.

Nombrosos veïns van aprofitar la inauguració per visitar el nou consultori i la impressió general va ser molt satisfactòria.

El nou consultori disposa d'unes instal·lacions modernes, àmplies i confortables que dotaran al municipi d'un nivell d'assistència de màxima qualitat. Cal recordar que la previsió inicial de cost era de 42,7 milions de pessetes més uns 15 milions d'equipament, i que la subvenció demanada en aquell moment era de 34,2 milions. Per tant, l'aportació que havia de fer l'Ajuntament en aquell moment era de 23,5 milions de pessetes. Al final l'obra ha costat 50,1 milions més els 15 de mobiliari, que sumen 65,1 milions. La subvenció ha estat de 42,7 milions més els 15 de mobiliari, amb la qual cosa l'aportació de l'Ajuntament ha estat d'uns 7,4 milions. Aquí cal dir que els costos de jardineria també estan inclosos dintre

Edifici del nou consultori mèdic d'Avinyó

d'aquest import, cosa que no hi era al principi.

Penso que amb l'equip humà i la nova infraestructura a Avinyó disposem d'un dels millors serveis d'atenció primària de la comarca. Dins l'àmbit de benestar social, només comentar-vos que tornem a posar en marxa els cursos

d'entrenament de la memòria adreçats a la gent gran.

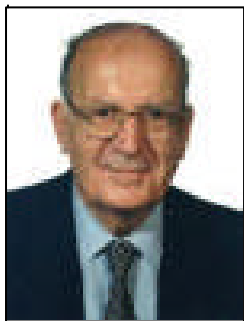
La segona Setmana de la Gent Gran se celebrarà la tercera setmana de maig i finalitzarà el diumenge 19 de maig amb els actes del 51è Dia d'Homenatge a la Velleça.

Ramon Mas i Gordi

El servei de pediatria del CAP Avinyó ofereix les revisions que inclou el «Programa del nen sa».

Es recorda als pares dels nens de 6 a 19 anys vacunats prèviament de la vacuna antimeningocòccica A-B que cal una revacunació durant el transcurs de l'any 2002. Per tant, les famílies han de demanar cita, personalment o per telèfon (93 820 20 60) dient que és per la vacunació antimeningocòccica C Conjugada (MCC).

Joan Viñas i Bona, un exemple a seguir

El passat 30 de gener ens va deixar en Joan Viñas i Bona als 84 anys d'edat. Va ser una figura rellevant en el món dels mitjans de comunicació, de la política i de l'Església. Excap de Programes de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya durant els anys 50 i 60, vocal del Consell de la Gent Gran de Catalunya, Medalla d'Or de la Creu Roja Espanyola, fundador i excoordinador diocesà de la Vida Creixent, són alguns dels càrrecs que en Joan Viñas, amb la seva gran capacitat de treball i caràcter optimista, va assumir al llarg de la seva vida.

De la seva capacitat en el món de la ràdio, destaca el popular programa Campaña Benéfica, iniciat el 1948 que va dirigir juntament amb l'Emili Fàbregas, conegut com senyor Dalmau, pel qual van desfilar centenars de nens a recollir joguines. Aquest programa de RNE va esdevenir tot un símbol de solidaritat durant més de 27 anys. En l'actualitat, i des de les últimes eleccions de 1999, era diputat al Parlament de Catalunya com a

independent a les llistes de CiU, càrrec que exercia amb gran dedicació i esperit de servei al seu país.

Moltes són les qualitats que, personalitats de diferents àmbits, han destacat d'ell: gran comunicador, persona sempre respectada per tothom, de gran sensibilitat artística, dotat d'una infreqüent generositat, sembrador d'amistat, de somriure ràpid i paraula oportuna... El dia del funeral, el president Pujol va recordar Joan Viñas com «una bellíssima persona i un gran professional que s'estimava molt la gent».

El dia 19 de setembre del 2000, ens va visitar per primera vegada, acompanyat de tot el Grup de CiU al Parlament de Catalunya, en una visita i esmorzar a Bodegues Roqueta, a Horta d'Avinyó.

Va tornar a Avinyó en un dels actes més multitudinaris de la passada edició de la setmana de la Gent Gran. Va ser el dissabte 19 de maig de 2001, amb una xerrada celebrada a la Sala de Plens del nostre Ajuntament, amb el títol de «Viure

en plenitud», on ens va fer una oda a la activitat i a la plena dedicació en totes i cadascuna de les seves diverses facetes, i amb una vitalitat que no era pas pròpia en la seva edat.

Posteriorment, en data de 26 de novembre del mateix any 2001, ens va visitar acompanyat de tots els «veterans» de Ràdio Televisió Espanyola, amb motiu d'una excursió organitzada per ell a Masies Roqueta, i dinar al restaurant de l'Abadal. Els símptomes de la seva malaltia ja eren molt evidents, però malgrat això, ens va encomanar amb el seu optimisme innat i amb la seva vitalitat.

Home polifacètic, de fortes conviccions i fidelitats, amb una fecunda vida dedicada no només a l'àmbit professional, sinó també al personal i al familiar. Els que vam tenir l'honor de conèixer-lo afirmem que en Joan Viñas i Bona ens ha deixat tot un exemple de vida generosa i compromesa amb la seva gent i amb el seu país, tot un exemple a seguir. Ens ha deixat un bon home.

Deixadesa, simplement?

Coincidint amb l'inici de la legislatura municipal, les institucions que han de donar suport als ens locals (Generalitat de Catalunya i Diputació de Barcelona) treuen la seva convocatòria d'ajudes per tal que cada municipi s'hi pugui acollir.

A banda d'aquestes ajudes que arriben cada quatre anys, n'hi ha d'específiques que provenen de les diferents conselleries de la Generalitat i de les àrees de la Diputació, en alguns casos per fer obres importants, com la portada d'aigua del Llobregat al nostre municipi (490 milions de pessetes) o bé la construcció del pavelló poliesportiu (110 milions de pessetes), o que en altres casos serveixen per complementar les aportacions que fa l'Ajuntament en els serveis que dona al ciutadà: sanitat, serveis socials, ensenyament, esports, etc. Aquestes ajudes, tot i que no són gaire elevades, sí que són ben rebudes, perquè no suposen, en la majoria dels casos, que l'Ajuntament hagi de fer una despesa elevada i, a la vegada, repercuteixen directament a les persones que reben el servei.

En el decurs dels anys, el nostre

poble s'ha acollit a les diferents convocatòries d'ajudes de la Generalitat, a través del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC), de la Diputació de Barcelona, amb l'antic PCAL, ara Xarxa Barcelona Municipis de Qualitat, i, últimament, dels Fons Europeus. Amb aquestes ajudes s'han pogut portar a terme obres com el centre cívic, piscina municipal, urbanització del carrers Manresa, Dr. Herms i Major, dipòsits i canonades de distribució d'aigua, rehabilitació de l'ajuntament, urbanització del polígon del Ponsic, i altres que es portaran a terme, com la remodelació de la plaça Major o la pavimentació del Passeig.

Moltes d'aquestes obres van ser programades amb temps. A causa de la burocràcia administrativa, en alguns casos, i a la programació de l'anualitat del pagament de l'ajuda

«No s'haurien d'endarrerir projectes programats i amb finançament d'altres administracions concertat»

de les altres administracions, en altres, algunes obres es van poder realitzar just en acabar la legislatura; altres es van haver de deixar per a la següent, coincidint, a més, amb un canvi de govern municipal.

Aquest fet és molt corrent al llarg de la història. Aquest canvi es pot produir tant per l'alternança de grups de diferent color polític com per l'arribada de persones que integren el mateix grup municipal al govern però amb diferent visió de la situació local. Per tant, pot passar que una inversió determinada pugui ser canviada abans del seu inici per una altra que agradi més als nous gestors municipals.

El que no hauria de ser normal és el fet d'endarrerir projectes que ja estaven programats i amb el finançament d'altres administracions concertat. Aquest endarreriment pot venir donat o bé per la incapacitat de la persona que ha d'acabar de gestionar els últims detalls de l'execució del projecte o bé per la malícia dels responsables municipals quant a l'autoria de la programació. En tot cas, qui en surt sempre perjudicat és el ciutadà, que haurà d'esperar sense cap causa raonada la posada en funcionament del servei o de l'equipament o, senzillament, que li arreglin el carrer.

Grup Municipal IDEA

ACTIVITATS

Cagatió

Com ja és tradició, el Grup de Campaments l'Esparver va organitzar el dia de Nadal el tradicional Cagatió. Un munt de nens i nenes va omplir la plaça Major per fer cagar fort el tió.

Patge Reial

Uns dies abans de l'arribada dels Reis d'Orient, el patge reial va passar per Avinyó a recollir les cartes dels nens i nenes. Després de fer una passejada pel poble, va parlar amb els menuts a la plaça Major.

Cavalcada de reis

El 5 de gener, els Reis Mags d'Orient van arribar a Avinyó per repartir regals als nens i nenes. A la foto, la salutació de Ses Majestats i les autoritats al balcó de l'Ajuntament.

Recollida de Joguines

Cooperació i Solidaritat d'Avinyó va organitzar, un any més, el mes de desembre, la recollida de joguines, dins la campanya «Cap nen sense Joguina» de Creu Roja Joventut.

Pessebre al Centre Cívic

Com cada any per les festes de Nadal, es va fer el tradicional pessebre al Centre Cívic. Aquest any va comptar amb la col·laboració de gent jove. També es va fer l'exposició de diorames.

Carnestoltes

Sessió doble de Carnestoltes. Com que el dia 16 de febrer va ploure i es va haver de suspendre el ball amb la Girasol, la festa es va rematar el dia 2 de març. Al final, va ser tot un èxit.

Els pescadors lliuren els seus premis

La Societat de Pescadors Esportius d'Avinyó va celebrar, el 29 de desembre, la seva festa anual amb el lliurament de premis als socis de l'entitat. Ho va fer al Centre Cívic.

Marxa d'orientació i regularitat

El Centre Excursionista d'Avinyó va organitzar, el passat 10 de març, la 28a edició de la Marxa d'Orientació i Regularitat i la 20a Marxa d'Orientació Infantil.

Trobada de gegants

El 17 de març es va fer la divuitena Trobada de Gegants d'Avinyó. Una quinzena de colles va participar a la festa que va començar de bon matí amb una engegada de coets. A les nou, a les piscines velles, hi va haver el tradicional esmorzar de germanor i, a partir de 2/4 de 12, es va fer la cercavila pels carrers del poble, que va acabar a la plaça amb la presentació dels gegants. Després del sorteig d'una panera es va fer una gran ballada -amb totes les colles participants- que va posar punt final a la festa.

El nou consultori mèdic

El 16 de febrer, el conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, Eduard Rius, va inaugurar el nou centre d'assistència primària (CAP) d'Avinyó. El nou dispensari disposa de quatre consultoris, una cuina i dos dormitoris per fer guàrdies. El CAP d'Avinyó, que ha costat més de 250.000 euros (42,7 milions de pessetes), està integrat dins l'àrea bàsica d'Artés.

Lluís Vall Carrillo, aficionat al ball

Bojos pel ball

Aquest 17 de març, on et podem veure ballar?

Participaré a Granollers en una competició organitzada per la marca de perfums Codibel.

Després al mateix lloc faran el campionat d'Espanya.

La competició duu el nom d'una marca de perfum?

Les nostres competicions duen el nom del patrocinador. Tots els campionats són organitzats a partir d'un patrocinador que cobreix el cost de l'organització.

Al campionat Codibel, en quina categoria participes?

Aquest cop, jo participo en la categoria de llatins, els estàndards s'han hagut d'anul·lar perquè hi participa molta gent, i els més grans han de fer el campionat d'Espanya.

Sempre competiú junts?

Els dies que no competim junts és per al campionat Europeu que es farà a Manresa els dies 6 i 7 d'abril al Congost.

Com et vas iniciar en el ball?

Ens vam començar a engrescar quan fèiem 3r, mirant el programa de la M. Pau Huguet amb el meu germà.

Eres tu sol?

El Lluís amb la seva comanyeta de ball

No, vam començar junts el meu germà Josep, la Sònia, la Xènia i jo, però del grup que érem al principi només quedo jo, ells han agafat altres activitats.

A quina escola vas?

Vam triar l'escola Swing Manresa perquè els germans Rubio són molt coneguts.

Com és que estàs a nivell de competició?

Els nostres professors ens van dir que ja dúiem tres anys practicant i que ja estàvem preparats per anar

a competir.

Amb qui balles ara?

La meua parella de ball es diu Carla i és de Manresa.

En quina competició has participat?

He participat en la competició de ball que es va fer al febrer a Manresa, al Congost. Vaig competir en les dues categories, estàndards i llatins. En els llatins no vam passar ronda, mentre que en els estàndards vam passar a la final i vam quedar tercers.

Què ens pots dir del vestuari que es porta en les exhibicions de ball?

El vestuari és un element fonamental dins de les competicions de ball. Joestic a la categoria E, els nois ens fan anar amb llacet, armilla i pantalons negres, les noies porten un body i faldilla. Els més grans porten vestits molt cars amb brillants. Alguns d'aquests vestits tan bons poden arribar a valdre 1 milió de pessetes o més.

...i del maquillatge?

A la meua categoria no ens hem de pintar. En les categories superiors es posen un maquillatge que dona

molt color i fan més efecte, perquè s'ha de tenir en compte que les exhibicions de ball es veuen a molta distància. Les noies, a més del maquillatge, es pinten molt, sobretot els ulls.

Els teus professors també competeixen?

L'Àlex feia anys que competia i ara competeix amb la Núria, que també és la meva professora.

Quina opinió tens del nivell que tenim al Bages?

Penso que el nivell és molt bo i hi ha moltes escoles, i això és general a tot Catalunya, però hi ha pocs professionals, tots són amateurs.

Per acabar, tens intenció de continuar ballant?

Sí, almenys durant uns quants anys.

Sara Vila

«Tinc 11 anys, estudio 6è de primària a l'escola Barnola i el meu hobby és el ball»

«Ens vam començar a engrescar quan fèiem 3r, mirant el programa de la M. Pau Huguet amb el meu germà»

conferència

**CENTENARI
DE JACINT
VERDAGUER**

A CÀRREC DE:

JOAN VILAMALA

Maig 2002

a la **BIBLIOTECA D'AVINYÓ**

La redacció d'**eL garRofí** ha canviat d'adreça electrònica.

Fes-nos arribar els teus articles a:

garrofi@yahoo.es

El nou model de finançament

En el Finestral de juliol del 2000 ja vaig fer una col·laboració que es titulava «El dèficit fiscal de Catalunya amb Espanya». En aquell escrit explicava i argumentava el greuge que Catalunya està patint respecte d'altres regions d'Espanya i que això és degut principalment a dues raons: perquè l'Estat inverteix poc al nostre país (amb relació a la inversió que fa a altres comunitats) i perquè teníem un mal model de finançament. És per aquesta raó que el Govern de la Generalitat ha prioritzat aquests dos arguments per discutir amb el govern de l'Estat durant el 200. Quin ha estat el resultat d'aquesta negociació?

En primer lloc cal dir que la inversió de l'Estat espanyol a Catalunya augmentarà considerablement els propers anys. Els números canten: les inversions estatals gairebé quadruplicaran a l'any 2002 (340.000 milions) les del 1997 (90.000 milions).

En segon lloc, i això és el que vull explicar, el model de finançament ha canviat respecte del que teníem fins ara. El model de finançament de Catalunya ha variat amb els anys. Per exemple, l'any 1982 els ingressos de la Generalitat depenien en un 16% d'ingressos tributaris, mentre que el 84% corresponia a transferències de l'Estat. O sigui que la dependència respecte de l'Estat era total. Durant

tots aquests anys, el Govern de la Generalitat (CiU) ha lluitat per un nou model de finançament que reflectís l'increment de la participació territorial en els impostos, és a dir, que els ingressos de Catalunya depenguin, cada vegada més, dels nostres impostos i no de la quantitat de diners que transfereix l'Estat espanyol. El 1993 es va aconseguir amb el PSOE la cessió del 15% de l'IRPF (els socis del PSOE, el PSC, van considerar en aquell moment l'acord de bo). El 1996 es va aconseguir amb el PP que la cessió passés del 15% al 30% (el PSC va qualificar l'acord d'insuficient). Amb l'acord del 2001 que regirà a partir del 2002 el 86% dels ingressos de la Generalitat seran per participació en ingressos tributaris (el PSC, com no podia ser d'una altra manera, tampoc no hi està d'acord, tot i que aquest partit proposava el 50% a curt termini i el 75% a mitjà termini...)

Resumint, que a partir del nou acord de finançament Catalunya participarà dels impostos que els catalans paguem a l'Estat espanyol. Dels impostos que ja pagàvem fins ara. Participarem en 11 dels 12 impostos de l'Estat en les següents proporcions:

- 33% IRPF
- 35% IVA

- 40% Impost s/ tabac
- 40% Impost s/ alcohols
- 40% Impost s/ hidrocarburs
- 100% Impost s/ energia
- 100% Impost s/ matriculació
- 100% Impost s/ successions i donacions
- 100% Impost s/ patrimoni
- 100% Impost s/ transmissions patrimonials
- 100% Taxa s/ joc

Es calcula, per tant, que hi haurà una millora en els recursos d'uns 770.000 milions de pessetes en els propers cinc anys, una millora del tracte fiscal als catalans d'unes 124.000 pessetes per habitant i, sobretot, una millora en la sobirania fiscal, amb més capacitat de decisió sobre els impostos. Amb el nou model de finançament el 86% dels ingressos de la Generalitat de Catalunya seran per ingressos tributaris (per la participació en els impostos que paguem els catalans) i només el 16% encara dependrà de l'Estat en forma de transferències. Crec que s'ha avançat molt i que els catalans ens n'hem de sentir orgullosos, però també crec, i ho he de dir, que l'objectiu no l'hem assolit encara. L'objectiu ha de ser el 100%.

Genís Borralleras i Coma

Sobre el pati de la piscina

Desconec si la majoria del poble coneix el nou projecte de l'Ajuntament sobre el pati de l'antiga piscina. En l'últim Garrofi (el núm. 2) només hi ha una ratlla en què diu: «L'Institut Català del Sòl participa a Avinyó per promocionar els habitatges per a joves que es construiran al pati de les piscines velles». Sembla que l'actual consistori no vol parlar d'aquest tema, vol passar-hi per sobre. Llegeixo al mateix Garrofi que el consistori s'ha reunit amb els veïns de la plaça per parlar de la seva nova urbanització. La plaça és un espai públic, el terreny de les piscines, també. Em pregunto per què no es consulta als veïns del carrer Major i als veïns del Passeig sobre la nova urbanització d'aquest terreny. Per què no es consulta i s'obre un debat a la resta del poble. Potser hi ha molts ciutadans que veuen que perdem molt en aquest projecte.

Què hi perdem?:

1 -Perdem diners, i molts. Un pati al centre del poble i de tants metres no té preu. Doncs, el donen.

2 -Perdem un important valor sentimental. És un lloc que molts avinyonencs sentim molt nostre:

-Els que hi van aprendre a nedar i van gaudir d'aquest espai tots els

estius.

-Els propietaris, que pràcticament van regalar uns terrenys per tal que fossin per a tot el poble.

-Els que van promoure i tirar endavant la construcció de la piscina i la creació del Club Natació Avinyó, molt important en una època.

-Els que van treballar desinteressadament en les obres de construcció, en el manteniment de la piscina, etc.

Totes aquestes persones van fer possible que els nens joves i adults poguessin gaudir d'una piscina pública, una de les primeres de tot el Bages i en un poble tan petit. Totes elles senten com una cosa seva la piscina i el seu terreny. Tot aquest esperit no el té en consideració l'actual consistori.

3 -Perdem possibilitats dins del poble. Quan molts ajuntaments del voltant compren terrenys o antigues fàbriques centríques per fer-hi serveis, nosaltres el donem. Es pot preguntar: què fer-hi? Abans de res vull explicar una història. Els terrenys on aquest mes de febrer han inaugurat el nou CAP i on hi ha la biblioteca poden servir d'exemple. Quan van dissenyar i fer el passeig van quedar uns terrenys, per sobre del carrer, de propietat municipal. L'alcalde de l'època els volia vendre a particulars per continuar la fila de cases a banda i banda del passeig. Algú potser el va desaconsellar i,

al final, no els va vendre. Van quedar sense fer-hi res potser més de 20 anys, fins que, un dia, les escoles que hi havia a l'edifici de l'Ajuntament van quedar petites, calien aules noves. Cap problema, ja tenim el pati, i allà es van fer les escoles. Ara, el 2002 s'hi ha construït el CAP. Pregunto a aquest Ajuntament: Què hauria passat si l'alcalde de l'època s'hagués venut els terrenys?

Conclusió: No es pot vendre patrimoni municipal, aquest és de les generacions passades, les actuals i les futures. Encara que no estigui clar l'ús del terreny de les piscines, no s'ha de donar per construir-hi pisos. El benefici seria només per a qui els compri i llogui i, naturalment, per a la constructora. I la resta del poble? Aquest pati no és d'uns quants, és de tots. A més, el municipi té altres terrenys municipals on poder fer pisos. Exemple: El terreny de costat del camp de futbol, l'antiga pista poliesportiva.

Demana al consistori: Penseu-vos-ho una altra vegada, teniu alternatives.

Demana als avinyonencs que diguessin als regidors i a l'alcalde que reflexionin i que no ho tirin endavant.

Agafem força, procurem fer parar aquest projecte.

Enriqueta Corominas

Grup Ecologista d'Avinyó

Just ara farà un any va començar la mobilització popular en contra de la instal·lació d'una planta d'aglomerats asfàltics al Pla del Soler. Els arguments que vàrem presentar oposant-nos-hi varen resultar desestimats i poc convincents per a les administracions. Avui Paexba és una realitat.

Però podem estar tranquils i aquí no ha passat res? L'administració, tant la local com l'autonòmica, va fer les coses molt ben fetes. Es va limitar a donar els permisos necessaris per a construir la planta un cop revisats els informes tècnics i imposades les condicions correc-

tores necessàries.

L'empresa, però, un cop aconseguit el que volia, sembla que hagi oblidat les condicions que se li varen imposar.

El grup ecologista té el compromís de recordar i denunciar aquests incompliments. Entre les condicions imposades a l'empresa (veure la web del grup ecologista) encara no s'han complert les que fan referència a l'impacte visual:

La planta instal·lada serà pintada de color verd caqui a fi que no destaquí sobre el seu entorn.

Es construirà una pantalla vegetal d'arbres de fulla perenne per tal de minimitzar les visuals sobre la plan-

ta d'aglomerat asfàltic.

Cal que l'Ajuntament exigeixi a l'empresa que les compleixi. No ens consola el fet que Paexba pagui el millor anunci de la propaganda de la Festa Major, o bé pavimenti un camí determinat o que ens faci qualsevol altre favor. L'empresa ha de complir totes les condicions a que es va comprometre, i per les quals li van donar permís per a poder funcionar. Si no és així, ens hauran comprat per un plat de lleties.

Grup ecologista d'Avinyó
**[www.geocities.com/
grup_ecologista_avinyo](http://www.geocities.com/grup_ecologista_avinyo)**

Poble cívic, poble net

Generalment quan parlem de gossos ens ve al cap allò que el gos és el millor amic de l'espècie humana, cosa que és del tot certa, sobretot si tenim en compte que és molt corrent veure persones passejant gossos. Però aquesta pràctica comporta un inconvenient: les caques que deixen al bell mig del carrer.

Em pregunto quants carrers, places o parcs del nostre poble estan

lliures de tants singulars presents, amb el perill que això implica per a tots els vianants: xafar una tova i quedar amb les sabates ben galdoses.

Aquest petit inconvenient es podria solucionar d'una manera ben senzilla: només cal que l'amo del gos porti una bossa de plàstic a la butxaca i quan el gos hagi fet la seva necessitat ho reculli. Aquest és un gest molt difícil de fer la pri-

mera vegada, ho sé per experiència (les següents ja no costa), i et queda aquell sentiment de satisfacció que tens després d'haver fet una cosa ben feta.

I és que, si tots nosaltres dins de casa endrecem, netegem i no embrutem, és de coherència no embrutar el carrer, que és de tots.

Montserrat Moncunill i Serra

El torn del matí un torn marginat

El torn del matí és un torn marginat pel que fa a alguns horaris del nostre poble. Per començar, les Caixes. Des que varen tancar els dissabtes, els treballadors del torn del matí han de sortir corrents a les dues per anar a les Caixes i aguantar les cues que, lògicament, s'hi fan. Les Caixes tenen un eslògan que diu, més o menys, «Estem al vostre servei». Les paraules no ens serveixen, els fets sí. Si realment volen servir-nos, que ho demostrin mantenint obert a la tarda almenys un cop a la setmana tot l'any.

El notari, el primer i el tercer dimecres de cada mes, comença a la una i plega quan no hi ha ningú. Tan difícil fóra que la primera setmana comencés a la una i la tercera a les dues? És un exemple.

La llevadora només visita els dilluns al matí. I és en el camp de la sanitat on el problema comença a ser greu. Dilluns, dimecres, dijous i divendres, el consultori és obert al matí i a la tarda només els dimarts, i a aquest dia cal afegir-hi els que treballen a la nit i dormen al matí; per d'hora que truquis et diuen que és ple i que truquis un altre dia (que vol dir al cap d'una setmana).

Però això no és el més greu. El que

és inadmissible és que et trobis malament, truquis perquè et visitin (com sempre que estàs malalt) i et diguin que has d'anar al consultori. (És lògic que si truques perquè et visitin és perquè no et trobes bé i no pots anar-hi).

Una dona que tenia febre la van fer esperar al carrer des de les deu, hora en què li van dir que vindria el metge, fins a les 11.20, que és quan va arribar. Era el 29 de desembre i hi havia de guàrdia el metge d'Artés. La falta de puntualitat és sinònim de falta de respecte als altres i falta d'interès. Per si no ho saben, els diré què se sent quan truques en pijama, trobant-te malament i demanant un servei mèdic que abans teníem i ara se'ns nega. Se sent frustració, impotència, incomprensió, però finalment no queda més remei que vestir-te anar al consultori amb un somriure forçat en saludar i caminant a poc a poc per no marejar-te.

Això és una falta greu a la dignitat de les persones, una estafa (ja que paguem a la Seguretat Social) i una falta de professionalitat inadmissible.

No és la meva intenció acusar ningú en particular i menys del nostre poble, sinó a un sistema imposat que bé caldria anomenar «Inseguretat Social».

Dic el que penso, cosa que no vol dir que tingui raó. Però em consi-

dero amb el dret d'exigir uns serveis (sobretot en el camp de la sanitat) més justos per al nostre poble o, si no, una explicació (puc estar equivocat) del perquè d'un sistema imposat ignorant les veritables necessitats que el poble té.

Aquestes paraules van dirigides a aquelles persones que aquí a Avinyó tenen responsabilitats en el camp de la sanitat. No dubto de la seva seriositat ni tampoc de la seva professionalitat. Precisament per això espero una resposta.

Josep Careta i Cortés

Solució del núm.2

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	E	L		J	A		C	O	M	A
2	M	A	J	O	R	D	O	M	A	
3	A		O		R	O	S	A		L
4		R	A	T	O	L	I		C	O
5	M	O	N	T	S	E	R	R	A	T
6	A	V	E	T		N		A	S	E
7	N	E	T		E	T	A		S	R
8	E	L		O				N	O	I
9	C	L	O	S	C	A			L	A
10		O	R	A	C	I	O		A	

PASSATEMPS

De Turic de Baix a carrer del Mig (1965-2002)

MOTS ENCREUATS

Queralt Armenteros

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	■		■							
2		■						■		
3						■	■			
4		■						■		
5									■	■
6				■						■
7					■	■				
8	■	■								■
9			■					■		
10	■							■	■	

VERTICALS

1. Objecte literari que es regala per Sant Jordi. Cent.
2. Vocal. Consonant que s'apostrofa. De color entre castany clar i groc d'or. Aliment.
3. Planeta del sistema solar. Consonant.
4. Composició poètica. La meitat de...
5. Inscriuré una data, al revés. Peu sense cap.
6. Postdata. Nom de dona. Sis-cents cinquanta amb números romans.
7. Interjecció que denota dolor. Que pertany a la vora del mar.
8. Inicial de la capital italiana. Mil. La part superior d'una canya llarga de pescar.
9. Membre que serveix per volar. Vernís.
10. Flor que es regala per Sant Jordi. Terminació d'infinitiu. Afirmació.

HORITZONTALS

1. Última vocal. Posar lluny una de l'altra dues coses que estaven pròximes.
2. Cinquanta. Sant que se celebra el 23 d'abril. Article neutre.
3. Astre que gira entorn de la Terra. Trenta dies.
4. Un. Part de la flor (singular). Societat Anònima.
5. Persona que pertany a Gran Bretanya.
6. Eructe. Fruit de la palmera.
7. Nom de consonant (plural). Lloc poblat d'oms.
8. Nota musical. Animal que va matar Sant Jordi.
9. Codi postal. Ciutat santa de l'Islam. Trumfo.
10. Combat, al revés. Vocal.

XI Setmana
Cultural de
l'escola
Barnola

Avinyó, del 4 al 8
de març del 2002

el garròfi